

<> ROCOCÓ <>

– França s. XVIII

– 1715 mor Lluís XIV Rei Sol (construeix Versalles i les fronteres actuals de França, centralitzant el poder a Versalles, on vivien més de 10.000 persones i junt amb les guerres això va arruïnar França; mor el rei i deixa al net en regència)

– 1715/25 **regència de Felip d'Orleans**: la cort es trasllada a París per estalviar. L'aristocràcia també està arruïnada perquè viu de rendes que es van esgotant, però volen seguir portant el tren de vida de sempre i aparentar. Es donen matrimonis de conveniència entre l'aristocràcia que té títols i la burgesia que té els diners de forma que es comença a trencar la rigidesa entre les classes socials.

– 1725 Lluís XIV és major d'edat i es coronat rei de França fent retornar la cort a Versalles i deixa d'interessar-se per l'administració del país portant una vida de luxe al marge dels problemes del poble. Això torna a deixar al país arruïnat i porta a la Revolució. Però abans de la Revolució durant Felip d'Orleans i Lluís XIV es dona **L'ESPLENDOR DEL ROCOCÓ** ja que el desig de portar una vida d'aparences porta a la **proliferació d'encàrrecs** així que molts artistes poden treballar.

– Els clients del Rococó son l'**aristocràcia** i la **burgesia** metres que la monarquia i l'església segueixen amb el Barroc. Això fa que molts artistes es plantegen treballar pel seu compte (ja que hi ha tants encàrrecs) creen els seus tallers per anar-se alliberant dels nobles.

– Hi ha un canvi respecte a la **dona** ja que es un moment de crisi i per tant es qüestiona tot i es comença a considerar en igualtat la intel·ligència de la dona. Personatges femenins són els principals mecenes del Rococó, marcant modes i estils (encara que sempre aristòcrates; reunien els element destacats de la societat per fer tertúlia a casa seva). Aquest és un paradigma del s. XVIII

– Jeanne Antoinette Poisson, **marquesa de POMPADOUR** fou amant de Lluís XV i mecenes d'origen plebeu (i la primera amant burgesa). Aconsella políticament al rei i en qüestions artístiques és amiga de F. BOUCHER i l'introdueix a les corts i el Rococó a Versalles (fins i tot Rococó s'anomena sovint estil Pompadour).

DEFINICIÓ del Rococó segons VIÑAMALA :

estil del refinament, la gràcia, l'elegància que caracteritza la forma de vida del s. XVIII.

<> El **CONCEPTE** de Rococó no el feien servir els artistes com a tal ja que parlaven d'aquest art com de l'art modern, sinó que fou més tard un invent dels neoclàssics per tal de ridiculitzar-lo de forma despectiva ja que Rococó ve de rocaïlle o rocalla, que fa referència l'interior de coves artificials als jardins (elements orgànics, etc). S'exten el concepte negatiu i es diu que és l'última exageració del Barroc: tot això son prejudicis.

<> DIFERENCIA ENTRE EL BARROC I EL ROCOCÓ <>

El Barroc és un art creat **per impressionar a l'espectador**, per poder **demostrar el poder**, justificar-lo, glorificar-lo. És un art molt religiós, que situa l'home com a pecador, i tracta temes com la mort, l'infern, i per tant imposa.

Representa els **personatges** sobrenaturals i **idealitzats**.

El Rococó en canvi no vol impressionar, **vol agradar**, ens parla de l'amor, de les coses agradables, les festes,

el joc. Representa els **personatges més humans**, més propers. Busquen el **disfrutar** i el fer content a l'espectador.

Rococó:

- Inici: 1715 mort de Lluís XIV
- Final: 1770 mort de F. BOUCHER

<> ARQUITECTURA ROCOCÓ <>

- França és el centre del rococó, amb ell comença l'hegemonia. París, és el centre artístic (s. XVIII, s. XIX). Hi ha un altre centre a Europa (arquitectura) i Venècia (pintura).
- Nous conceptes – **comoditat**
- **intimitat**
- Noves tipologies – França: **Hotels aristocràtics**
- Països germànics Lustchloss **palau del lleure i esglésies de peregrinació**.
- El Rococó és més humà per introduir els conceptes de comoditat, intimitat, mentre que al barroc no existien.
- **Versalles** és un gran escenari de la vida pública del rei. Tot era cerimonial, tot tenia la seva organització. Els espais eren grandiosos i totes les activitats del dia eren comunes.
- Sorgeixen a principis del s. XVIII, quan Orleans fa tornar la cort a París, i els que han de refer els seus palaus busquen la idea de intimitat. Quan el rei ordena que tornin a Versalles reformen el palau amb les idees del rococó.

Galeria dels Miralls del Palau de Versalles. (Barroc)

- L'arquitectura barroca:

Interior: pilastres, (columnes de secció quadrada, encaixades a la paret), formaven ritmes, sostenen una cornisa/ entaulament, el sostre era de mig punt, té una aparença molt arquitectònica, molt rígida.

- L'arquitectura rococó:

Interior: desapareixen les pilastres, l'entaulament, hi ha una confusió on acaba la paret i comença el sostre, això fa que el sostre sembli més lleuger.

<> Hotels aristocràtics <>

- Els hotels són petits, sostres baixos, responen a la idea de comoditat.
- **Barroc**: no hi ha portes, les habitacions estan obertes. Totes les habitacions podien servir per moltes coses diferents, perquè no estaven pensades per cap cosa en concret, totes eren de la mateixa mida.
- **Rococó**: Es comença a tancar les habitacions i ja s'especialitzen, i diuen que ha d'anar a cada habitació, això crea confort i comoditat. A la planta baixa hi hauran els salons, convidats, amics, i a la part de dalt els espais més privats. Es fixen també en la orientació de les habitacions, i es fixen en la orientació del sol.

– S'inventa el **BOU DOIR**: que era l'habitació per rebre els amics més propers, amants, gent més íntima, espai per a la confidència, espai discret, molt agradable.

– L'**ornamentació** de l'interior d'aquests palaus era un element clau per el rococó

– **panells** de fusta on anaven avanç els pilastres, i estan pintats de colors clars, suaus difuminats i a més si afegeixen sanefes de guix (pintades de color daurat) creen formes de **rocalla**.

– la **pintura esta integrada** a l'arquitectura, esta feta sobre tela. La pintura la planteja l'arquitecte. El rococó és un art interior i no tant exterior. El rococó segueix utilitzant els miralls, per la llum, però en aquesta època ja s'ha perfeccionats les espelmes i tenen més llum, per tant ja no estan condicionats per la llum solar.

Exterior: finestres molt llargues, que arriben casi bé al terra (finestres a la francesa) són perquè entri la màxima llum. Façana llisa, no gaire ornamentada, molt sublim. A sobre de les finestres trobem unes nasqueres on trobem una mica més de decoració, també hi havien trofeus que eren temes militars.

<> **Palaus de lleure** <>

G.W. Von Knobelsdorf: Palau. Sans-suici, 1745–47

– Eren petits palaus on hi anaven els reis i els prínceps i anaven a escapar-se del cerimonial i a viure com un aristòcrata, més privat. Eren els palaus on si feien festes.

– Es construeixen fora de la capital, a una ciutat pròxima.

Exterior: finestres a la francesa, pilastres amb decoració: persones (ATLANTS): són els que aguanten el cel, però en el rococó s'els representa sense preocupacions, feliços.

D.Pöppelman, Z. Winger 1709–18

– Era un palau pensat només per celebrar festes. Saló jardí. El jardí estava envoltat d'arquitectura (ex. com un claustre), però ara les parets si que estan ornamentades com a l'interior, pel fet que actuen com parets del saló.

Església de Wies, D.Zimmerman, 1745–54

– Es reconstrueixen les esglésies que els turcs havien destruït, i les reconstrueixen a l'estil rococó. Es situen al mig de les muntanyes, al camp, per fora també son bastant senzilles, però per dins exploten la idea de rocalle, guixos, daurats (esclat de decoració)

– Eren esglésies molt lluminoses, us del blanc, rosa, ocre, blau cels, els mateixos colors que utilitzaven els pintors.

<> **ANTECEDENTS DE LA PINTURA ROCOCÓ** <>

– **Escola Veneciana**: s. XVI Carroggio, Veronese

– **Escola Francesa**: s. XVII, agafen de RUBENS:

– idea de la **naturalitat**

– **personatges més humans**

- trenca amb els ideals de la pintura barroca.
- Aquestes dues escoles tenen en comú el colors de la paleta, **colors molt lluminosos, desapareix el dibuix.**
- Durant el segles XVIII i XIX hem de parlar de la disputa entre dues maneres de entendre la pintura:
 - **ANTICS** defensen el dibuix com a model, pintura molt seriosa, elements clàssics, mitològic, històrics.
 - **MODERNS:** Rubens
- Les acadèmics opten pels antics
- Durant el rococó és canvia la temàtica. El tema principal és l'**amor**, l'**erotisme**, la **sexualitat**, visió positiva de l'amor, també n'hi ha d'altres com la dona, la dona sensual, natural, real, no idealitzada, mostren la bellesa, provocativa, però també una visió més intel·lectual. Un altre tema era la festa, inclou el teatre, música, (els hi servia per fugir de la realitat, per convertir-se en una altre cosa). **Festa galant:** festes on el joc amorós, el llenguatge dels ventalls. Tema de la mitologia, ja existia en el Barroc, però en el rococó són representats com gent del poble, més propers.
- La mida de les pintures eren més petites que en el barroc, perquè la mida dels palaus era més petit.

<> **NUCLI DE LA PINTURA ROCOCÓ** <>

- França – Walteau
- F. Boucher
- H.Fragonard
- Venècia – G.B Tiepolo
- A. Canal Il Caneletto
- F. Guardi

<> ANTOINE WATTEAU <> 1684–1721

=> Neix a Valenciennes.

=> 1702 es trasllada a París.

=> Es forma al taller de Gillot: influències de RUBENS (naturalitat) i VERONES (color; escola veneciana).

=> 1712 ingressa a l'Acadèmia com a pintor de les **FESTES GALANTS**: no ho fa de forma superficial sinó des de la **malenconia** dels seus personatges de caire psicològic.

=> Mor als 37 anys.

=> Ell mateix és un personatge **trist** perquè se sent desplaçat com a provençal a París, és de salut molt feble i se sentia constantment a punt de morir, motiu pel qual feia ràpid els seus quadres, com per tenir-los acabats.

=> Li agrada introduir **elements realistes** (que ell ha vist al carrer) així es converteix en cronista i la seva

pintura no és tan artificiosa com l'anterior.

A. WATTEAU *Els plaers de la dansa*, 1716–17

- El jardí és bàsic en aquesta època ja que representa el lloc ideal per l'amor, l'idil·li (aquesta idea del jardí com a lloc per l'amor ve del Renaixement, de la poesia bucòlica).
- L'arquitectura amb figures femenines parla d'amor i de seducció i enfront a la natura és allò creat per l'home; la sofisticació.
- Aquests dos elements es poden interpretar com un espai real o com a teatral. Els agradava aquesta ambigüitat ja que es tracta de l'època de l'aparença (els agradava vestir-se d'actors teatrals).
- La música i la dansa són també importants. En el quadre Watteau fa especial menció als músics (s'han pogut identificar els instruments de l'època).
- En el quadre apareix un gosset com a element realista, que es rasca i és més vulgar que la resta trencant amb l'elegància i aportant naturalitat. A més apareix la figura d'un criat que xafardeja als senyors, aquest seria un altre element realista. Aquesta aportació de realitat en l'obra l'agafa molt de RUBENS.
- RUBENS *El jardí de l'amor*, 1690
- Tracta el mateix tema que *Els plaers de la dansa* de WATTEAU: bucòlic, jardí, parelles, amor. Però ell ho fa en un sentit més al·legòric i per tant menys real, encara que s'apropen.
- WATTEU presenta una pinzellada solta i ràpida. Amb colors nacrats i rosats.

A. WATTEAU *Peregrinació a l'illa de Citera, (l'embarcament a Citera)*, 1717

- Al Louvre hi ha una versió (l'altre és a Berlín)
- L'ambigüitat del títol és perquè no sabem si van o venen de l'illa això canviaria el sentit de l'obra.
- CITERA és l'illa grega on és diu que va néixer Venus = l'illa de l'amor.
- A finals del s. XVIII es popularitza Citera per una novel·la *Las aventuras de Telémaco* 1689. Llavors era vista de forma negativa ja que al Barroc l'amor era prohibit i considerat pecat. Se'n deia l'illa de les temptacions. Però per Watteau té un significat positiu ja que s'hi va a ser feliç.
- Torna ha aparèixer l'espai com a Jardí propici per l'amor amb estàtues.
- Una de les interpretacions diu que es tracta de Citera ja que hi ha una estàtua de Venus i el cel és de tarda la qual cosa fa pensar que ja marxen. A més hi ha referències sexuals a les barques la qual cosa era pròpia de l'illa.
- Cal remarcar que les tres parelles principals podrien simbolitzar-ne una de sola en diferents etapes: la primera parella encara festeja i cupido estira el vestit de la noia per dir-li que ja ha de marxar. La segona parella el noi està ja aixecat i ajuda a aixecar a la noia. En la tercera ja estan drets però la noia mira enrera amb nostàlgia ja que s'acaba el gaudi de l'amor.
- En l'altre interpretació la primera parella està acompanyada de cupido que vetlla perquè s'enamorin, metre que l'estàtua de Venus marcava que estan sota l'influx de l'amor. En la segona parella la noia ja enamorada es

ajudada per l'home a caminar cap a l'enamorament, cap a Citera. En l'ultima parella ell camina decidit i ella dubtosa i amb por mira enrera, s'embarquen en l'amor.

– En tots dos casos es tractaria sempre d'una INTERPRETACIO PSICOLÒGICA (que defineix el to malenconia de les seves obres).

A.WATTEAU, Gilles(Pierrot), 1717–19

– Fa referència a la comèdia de l'arte d'origen Italià, en que personatges anaven pels pobles i interpretaven un joc teatral poc elaborat ja que sempre hi havia els mateixos personatges: Pierrot, el llest, el menys llest, la noia, el criat, etc. Hi havia embolics entre els personatges.

– Pierrot = arlequí, sempre hi era i sempre vestia igual.

– Gilles seria l'actor real. En l'obra es presenta destacat sobre els altres i aïllat de la resta que estan com a amagats. A més esta en una estranya posició, amb els braços davant com si no sabes com posar-se i no sembla a gust amb el que està fent. El seu rostre es veu poc animat, trist i malenconic i per tant no quadra amb l'idea de Pierrot. Es pensa que potser és un autoretrat ja que no sembla un vertader actor, ja que de lo contrari sabria moures, el seu caràcter es correspon amb el de l'artista.

– D'aquesta forma i a través del teatre l'autor ens mostra la seva incomoditat davant la societat del Rococó.

A.WATTEAU, L'ensenya de Geirsant, 1720

– Es tracta d'una ensenya, és a dir: l'anunci d'un ofici. Aquesta fa referència a la botiga d'art de Geirsant situada al pont de Notre Dame de París on estava col·locada. Separada en dos, una part a cada pòrtic de la botiga. Als quinze dies van comprar-la i la van retallar

perquè fos recte i no tingues la corba dels pòrtics i van ajuntar ambdues peces.

– Representa una botiga gran encara que a la realitat sigui molt més petita.

– S'interpreta l'espai com un escenari teatral seguint la dinàmica d'aparença, representació, ficció.

– Els personatges son reals: WATTEAU, GEIRSAN, ESPOSA.

– Les obres que apareixen penjades a la paret, moltes són típiques del Barroc encara que en realitat no estan en aquesta tenda.

– S'ha vist com una festa galant en certa manera aquesta representació de la botiga, per les escenes que es repeteixen:

- Watteau dona la mà per ajudar a una noia que mira un quadre barroc que està essent empaquetat, com si es volgués afirmar la mort d'aquest moviment (mort del rei Lluís XIV) però Watteau l'emporta a mirar cap el present.
- La posició dels personatges sembla del minué (ball per seduir).
- Hi ha un mirall a través del qual es miren un home i una dona sense que la resta se'n adoni.
- A més hi ha un quadre de banyistes admirat per un home amb lupa (voyeurisme).
- Torna a aparèixer la figura del gosset com a element naturalista i realista.
- Aquesta és l'última obra de Watteau i s'ha vist per tant com el seu testament pictòric (el que ell preferia).
- Aquesta obra fou pintada de pressa i va presentar problemes de conservació. Ara es troba a Berlín on hi ha una important col·lecció de Watteau.

<> FRANÇOIS BOUCHER <> 1703–70

=> Es forma al taller de Lemoyne.

=> Tradueix obres de Watteau al gravat.

=> 1724 guanya el Grand Prix.

=> 1731 és Agregat.

=> 1734 Acadèmic.

=> 1765 Primer pintor de França (pintor del Rei)

=> Treballa de decorador: pinta cartons per a tapissos, dissenya porcellanes de Sèvres i dissenya interiors. Si el Rococó es caracteritza per cercar **l'integració de les arts** BOUCHER les integra (toca fins i tot la porcellana que era molt valuosa a l'època).

=> BOUCHER si està integrat en la societat al contrari de Watteau.

F. BOUCHER, *El bany de Diana*, 1742

- En principi la representació del tema hauria de ser mitològica ja que tracta d'una deessa de l'olimp però al Rococó es mostren els deus de forma natural. Al Barroc la fan molt masculina ja que caçar es d'homes. Però BOUCHER la mostra de forma natural, fina, esquisida, com una jove aristòcrata de la seva època, essent així una excusa per mostrar-la nua. En aquest cas la model és l'esposa de l'autor.
- En el quadre apareixen molts elements referents a la caça per tal de fer veure que es tracta de Diana.
- Destaca l'artificialitat per les perles que porta Diana, la minyona i la cortina en mig del bosc que te a veure amb l'elegància i la sofisticació de la noia.
- Idea de voyeurisme ja que les noies no saben que l'espectador les està observant.
- Tècnica: traç molt menys espontani que Watteau, sinó que és molt més acadèmic i dibuixístic.

F. BOUCHER, *La Odalisca*, 1743

- Es tracta d'una odalisca de forma que no ens ha d'estranyar tant que es mostri provocativa i nua i a més sap que la miren.
- La forma de representar la noia és més eròtica, sexual, provocativa que Watteau, que va més a la psicologia.
- TEMA: l'autor li posa un turbant i joies que volen ser orientals (observem l'idea d'harem). Apareix novament la cortina blava, tant forçada com la postura de la noia, que vol insinuar.
- Model: Nelly O'Murphy, una de les seves amants.
- Colors perlats.
- Es el tipus d'obra que rebutgen els neoclàssics.

F. BOUCHER, *Retrat de Madame de Pompadour*, 1756

- Li va fer uns 7 retrats a la Pompadour, la qual té molt a veure amb la carrera artística de Boucher. Va ser ella qui va ajudar a Boucher perquè entressa treballar en una de les seves fàbriques de cartons per tapissos recomanant-lo posteriorment a al rei. Aquest li encarrega la redecoració de la remodelació de Versalles.
- Es van conèixer de joves (quan encara eren anònims) quant Boucher li donava a ella classes de pintura.
- El quadre ens vol mostrar la importància i la carisma de Pompadour a més de les seves excel·lències i virtuts en un moment que vol ser casual.
- Ens dona detalls que ressalten la intel·ligència del personatge ja que està envoltada de llibres i llegint, a prop d'una taula d'escriptori, que ens demostra que a més d'escriure també sap de música (observem partitures musicals).
- Tot el seu esplendor sens mostra amb l'elegant vestit i la sumptuositat del palau.
- Boucher fa un muntatge amb tot això per alabar a Madame de Pompadour.

F. BOUCHER, *Madame Pompadour asseguda al bosc*, 1758

- Aquest quadre és igual de pretensions que l'anterior però aquest mostra a més un punt de sensibilitat.
- Sens mostra a Madame Pompadour llegint música en mig de la natura, vol gaudir de la natura a més de l'intel·lecte. Aquest cop no s'atura a reflexionar sobre la lectura sinó que s'entretén en escoltar un ocell posat a una branca propera (s'atura de llegir música humana per escoltar la senzillesa de l'ocell).
- 1765 BOUCHER és anomenat pintor del Rei la qual cosa suposa el màxim en la seva carrera i mor en cinc anys en plena decadència del Rococó.
- DIDEROT li fa una crítica en el 1765: diu en resum que com que pensa de forma artificiosa i que per tant la seva pintura és igual i el seu art és immoral.

<> JEAN HONORE FRAGONARD <> 1732–1806

=> Passa anys fent pintura galant del Rococó però al final es decanta per la temàtica de caràcter més burgès.

=> 1732 neix a Grase.

=> 1752 és alumne de BOUCHER.

=> 1756 guanya el premi de Roma: entra en contacte amb l'abat de SAINT-NON i viatgen per Itàlia entrant en contacte amb l'aristocràcia i visitant les seves possessions.

=> S'interessa per TIEPOLO en la seva paleta clara i lluminosa.

=> 1765 és agregat a l'Acadèmia: aspira a ser pintor de França i comença a fer temàtica històrica, però no té èxit.

=> 1767 abandona la temàtica històrica i es dedica a la galant.

=> 1771-73 treballa per Madame DU BARRY (substituta de Pompadour en la seva mort) al palau de Louveciennes.

=> Fa plafons amb el tema de l'amor galant però madame du Barry els rebutja i el tracta amb menyspreu. A partir d'aquest moment l'autor decideix que només treballarà per la burgesia (el Rococó ja va de baixa).

=> 1789 hi ha la Revolució i els artistes que treballen per l'aristocràcia són també atacats però Fragonard no ja que es va canviar a temps i se li va encarregar d'organitzar els museus durant la revolució.

J. H. FRAGONARD, *El granxador*, 1766-67 *

– Es tracta d'un encàrrec del Baró de Saint Julien que vol estar en una postura estratègica per veure les cames de la noia. Situa al marit de la noia empenyent el gronxador de forma que no se'n adona. El tema és per tant l'adulteri i el voyeurisme.

– Situació: Jardí = lloc propici per l'amor. A més hi ha unes figures de cupido.

– Càrrega eròtica: la noia tira una sabata cap al que la mira perquè sap que és allà (és un gest eròtic perquè vol que l'amant sàpiga que el veu).

– Color: domina el verd de la natura, però hi ha un important focus de rosa potent del vestit de la noia la qual

cosa li dona molt de llum i la fa el centre del quadre.

- Tècnica: pinzellada fina que no es nota casi, cosa poc habitual en ell.

J. H. FRAGONARD, *L'Abat de Saint-Non*, 1769

- L'Abat de SAINT-NON col·lecciona art i patrocina artistes

- Aquest és un retrat que ens mostra la relació estreta entre l'abat i el pintor. Apareix en una postura relaxada més personal i no en lloc distingit i elegant. Ens mostra un moment de viatge ja que té un cavall que beu a darrera i estan descansant. A més va vestit amb roba de viatge (no com a abat ni aristòcrata).

- Tècnica: pinzellada gruixuda com la seva costum (per això el qualifiquen de pintor de pastisseria).

- Important la seva espontaneïtat en les obres però l'escena no és casual encara que estigui ben aconseguit ja que és de taller.

J. H. FRAGONARD, *Les banyistes*, 1772–75

- Tema eròtic. Excusa del bany per poder treballar el nu (al Neoclassicisme molt censurat i al Rococó no). Idea de voyeur, no saben que les estan observant.

- Mostrar un amuntegament de figures nues (és típic de Rubens que influeix molt en el Rococó però les seves figures femenines són més madures i gruixudes que les de Fragonard, més primes i joves).

- Composició inestable i figures ingravides.

- Vol transmetre alegria.

- Molta llum en el color i es veu clara la pinzellada. La natura és tractada de forma més solta que els cossos de les noies on la pinzellada és més fina i plana.

J. H. FRAGONARD, *La lliçó de música*, s/d.

- Hi ha problemes per saber la data ja que no es sap si es tracta d'un esbós o està acabat. Ho veiem en les partitures que no estan acabades sinó que són línies desfigurades.

- Això demostra la gran llibertat de pinzellada.

- Tema: joc de la seducció. Tots dos són molt joves i el noi s'enamora de la noia i no mira les mans que toquen sinó els pits.

J.H.FRAGONARD, *La lectura*, 1773–76

- Deixa l'aristocràcia i treballa amb la burgesia.

- Tema adaptat a la classe, ja que canvia l'actitud dels personatges i la forma de representar. Es tracta d'una dona ben vestida però sense opulència de l'aristocràcia (fons neutre, etc). La noia concentrada en la lectura i no necessita res més per mostrar la seva intel·ligència

Hi ha un canvi de registre però encara no és pintura moralitzant.

(Finalitza el Rococó)

<>L'ESCOLA VENECIANA

=> **S'acosta al Rococó** pel color i el tractament de la figura femenina però **roman molt fidel al Barroc**.

=> **Context històric de Venècia**: s'havia enriquit pel comerç amb l'orient a través del Mediterrani. A partir del s. XVI i XVII hi ha problemes amb l'imperi otomà que ataquen als vaixells del mediterrani oriental i el comerç Venècia queda tallat. Llavors la ciutat entra en decadència. Al s. XVIII Venècia esta pràcticament arruïnada però manté l'esplendor de sempre encara (luxe, sumptuositat, esplendor).El cap d'estat: el Dux segueix amb les seves costums i la ciutat es converteix en el primer destí turístic de l'aristocràcia atreta pel seu esplendor simulat que concorda amb la vida d'aquests aristòcrates arruïnats però que continuen aparentant. Es dinamitza el mercat de l'art a Venècia ja que s'hi compra molt art pel turisme aristocràtic fet que explica l'auge d'un tipus de pintura: **VEDUTISME** (origen Itàlia: vedute = vista) que fa referència a les vistes de la ciutat de Venècia. S.XVIII aquí és on neix el mite de Venècia que coneixem fins avui dia (Casanova es un mite de la seducció i es d'allà i d'aquesta època).

=> Hi ha els VEDUTISTES i TIEPOLO.

<> GIAMBATISTA TIEPOLO <> 1696–1770

=> Treballa a diferents corts europees.

=> Té influències de – **RUBENS** (grandiositat, to al·legòric, de gran muntatge).

– **VERONESE** (característiques del color).

=> Treballa encara **temes** i **formats** Barrocs.

=> Mig camí entre Barroc i Rococó (últim que fa aquests muntatges).

=> **Treballa per als reis** i prínceps ja que encara demanen temes religiosos i d'adoració a la monarquia. Pintures de dimensions immenses que s'adapten a les parets i sostres dels palaus i esglésies.

=> S'acosta al **Rococó** pel **color** de la seva paleta i per la utilització de la **dona** com a objecte.

G.B.TIEPOLO, *La Verge del Carme*, 1744

– Es tracta d'un sostre decoratiu de 5,32 x 3,41m.

– Tema religiós: verge del Carme amb Sant Simeó al costat. La idea es la de que en lloc de veure el sostre veiem el cel.

– Apareixen dos tipus de personatge – de caràcter sobrenatural (verge i àngels)

– de caràcter més humà (sants)

– El personatge de la verge és orgullós i no encaixa amb la idea tradicional de la verge sinó en la de la dona del Rococó.

– Tema: el personatges humans estan sobre el terrat d'un edifici amb una perspectiva molt forçada. Hi ha al·lusions a la mort amb calaveres i cadàvers (al·legoria de la mort = Barroc). Apareix la Verge per ajudar als

que pateixen, la seva situació també és complicada ja que no apareix flotant sinó que arriba ajudada per tots els àngels que hi ha el seu voltant.

- Utilitza una paleta lluminosa.
- Té del **Barroc** – Figura divina
- Al·legoria de la mort
- Té del **Rococó** – Paleta de color
- Idea de la dona

G.B.TIEPOLO, Residenz de Würzburg, 1750–53, escalinata.

- Residència príncep arquebisbe de Francònia.
- Mescla arquitectura real amb l'arquitectura pintada.
- Tema: al·legoria de les quatre parts del món. A l'estrada hi ha el tema de la glòria del príncep i a sota hi ha al·legories d'Europa: arts de la guerra, música (per donar idea de les qualitats del governant).
- **Del Barroc**: al·legories.
- **Del Rococó**: colors rosats.

G.B.TIEPOLO, Sala de l'Emperador (1750–53)

- Fa forma de cúpula.
- Tema: explica l'arribada de Beatriu de Borgonya per casar-se amb el germànic Federic Barbaroja. Es busca glorificar a la princesa per justificar el matrimoni que no es veia amb bons ulls (gran influència de RUBENS que fa pintures per tal de glorificar i justificar matrimonis).

ADALT

- Arquitectura vista des de sota. L'Emperador està en el tron esperant que arribi la núvia pel cel com un personatge celestial (acompanyada per Apolo). Tapa amb núvols els cavalls per no fer-los vists des de a baix.
- Del Rococó té la llum i el color a més de la rocalla. La pintura desborda el marc de guix daurat com si la pintura fos molt fluida, també com al Rococó, i juga amb elements de marbre vermell combinats amb pintura i guix daurat.

ALS LATERALS

- Idea teatral (Rococó): els àngels obren la cortina i es veu el moment del casament. La protagonista de l'escena és la princesa tractada amb colors més clars (destaca el blau de la cua) respecte dels altres personatges en colors més càlids.

=> Tiepolo és l'últim que es dedica als grans projectes al·legòrics del rococó.

<> VEDUTISTES <> (paisatges urbans)

<> ANTONIO CANAL <> 1679–1768

=> La pintura adquireix cert caire científic ja que s'utilitza la cambra obscura (invent en el segle de la il·lustració que dona prestigi a l'obra). Canaletto utilitza per la perspectiva dels edificis. (A Barcelona hi ha obres seves al Museu d'Art Contemporani i a Madrid al Tyssen).

=> Pinta moments de festa per mostrar el luxe i l'opulència falsos en que es troba la societat veneciana.

A. CANAL, *El Retorn del Bucentauro*, 1730.

– Tema: retorn del Bucentauro que era el gran vaixell insígnia de Venècia. A la primavera el dux anava a mar obert on hi tirava un anell d'or símbol del matrimoni entre el mar i Venècia ja que la riquesa li venia d'allà (mena de superstició).

– Canaletto enganya en la perspectiva i la situació dels edificis. Això no creava un problema tenint en compte que les obres se les emportaven els turistes que no tindrien en compte aquest fet i així mostrava major esplendor de la ciutat.

– Hi ha molt emotivament en l'obra (típic de Canaletto), molta vida per tal que el col·leccionista es pugui recrear en certa manera al veure l'obra.

– Treballa el resultat final, semblant minucios però està fet de forma molt lliure.

<> F.GUARDI <> (1712–93)

GAUARDI, *La festa de l'ascensió*, 1770

=> Tema: és mateixa festa que la del Bucentauro però amb un tractament que recau més en l'atmosfera que en l'opulència.

=> Dona molta importància al cel (no a la riquesa com Canaletto).

=> També enganya a favor d'aquesta voluntat de sonar importància al cel ja que el Campanile és molt llarg i prim.

=> GUARDI fou recuperat pels impressionistes per la seva tècnica desdibuixada i el tractament de l'atmosfera (en la seva època era més valorat Canaletto).